

New York Times bestsellerszerző

Karen ROSE

A veszély jelen van...

közelebb, mint
hinnéd

Grand
Selection

„Észvesztő tempójú, vérfagyasztó történet.”

– Lisa Jackson –

Karen ROSE

A veszély jelen van...

**közelebb, mint
hinnéd**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

Az olvasóimnak a világ minden táján.

*Nektek köszönhetem, hogy a világ legszuperebb munkáját tudhatom
magaménak.*

*A csodás családomnak és barátaimnak, amiért támogattak
ebben a nehéz évben. Elmondani sem tudom,
mennyire szeretlek benneteket.*

*És mint mindig, Martinnak, amiért úgy szeret, ahogy vagyok.
Te vagy minden szívdobbanásom.*

Prológus

É*DES ISTENEM!* Corinne igyekezett leküzdeni a hirtelen jött rosszullétet, és magzatpózba gömbölyödött. *Bor. Túláságosan is sok. Még életben nem voltam ilyen másnapos.*

De... *Várjunk csak! Nem. Az nem lehet.* Kezdett felszállni az elméjére telepedett köd, megrázta a fejét, és elfojtotta a nyögését, amikor megfordult vele a világ. *Hiszen két éve egy kortyot sem ittam!*

Influenzás vagyok. Basszus! Beoltatta magát korábban. Meg akarta dörgölni a szemét, de...

Megkötöztek. Hirtelen eszmélt rá. Kétségbeesetten rángatni kezdte a karját, amitől fájdalom nyilallt a vállába. Megkötözték a kezét. Egészen pontosan hátrakötötték.

Nem a szoba borult sötétségbe. *Bekötötték a szememet.* Corinne oldalra vetette magát, és lánccsörrenést hallott, mielőtt valami hirtelen megakadályozta, hogy továbbjusson.

Pánikba esett, és a félelem átjárta az elméjét. *Megkötöztek. Megláncoltak. Bekötötték a szememet.*

Sikítani szeretett volna, de csak krákogást hallatott. A torka száraz volt, az ajka kirepedezett. *Nem másnapos vagyok. Elkábítottak. Valaki elkábított.*

Hogyan? Mikor? Ki tenne ilyet? Kinek nyílt rá lehetősége? Mit tettek vele? Vett egy nagy levegőt, hogy lenyugodjon. Mélyeket lélegzett. *Gondolkozz, Corinne! Használd az eszed!*

A helyiségben terjengő dohos levegő irritálta az orrát, és erőteljesen tüsszögni kezdett, amitől ismét megszédült. Összeszorította a fogát, várta, hogy elmúljon a rosszullét.

Corinne a fülét hegyezte, de nem hallott semmit. Az égvilágon semmit. Sem szél, sem zene, sem hangok.

Jól van. Oké. Ezt a szívást! Istenem, mekkora szívás! Nyugodj le! Gondolkozz! Gondolkozz!

Nagy nehezen ellazította a karját, és érezte, hogy a lánc is elernyed. Megmozgatta az ujjait, majd a lábujjait is. Kiegyenesedett, de csak óvatosan, ügyelt rá, nehogy hirtelen mozdulatot tegyen.

Egy ágyon feküdt. Egy matracon. Volt rajta lepedő. És párnát is kapott. Arcával lassan végigsimított a párnán. Durva anyag volt. A szoba dohos volt, de a párna tiszta illatot árasztott.

Hirtelen reccsenés hallatszott, mire Corinne megfeszült. Kinyílt az ajtó, és hideg légáramlat szökött be a helyiségbe. És citromillat. Valaki élesen felsikoltott, de gyorsan bezárult az ajtó, elnyomva a hangot.

Ki sikított? *Ki van még itt?* És ekkor Corinne rádöbrent. *Tegnap este.* Hazafelé sétált. A könyvtárból. Ariannával. Együtt mentek, mert már későre járt.

Édes istenem! Ari is itt van. Ő sikoltott. Valaki őt is elrabolta, és most kínozza. Kínozzák. Én leszek a következő.

– Felébredtél. – Egy lány volt az, és ez kizökkentette Corinne-t a pánikrohamból. Fiatalnak hangzott. Nem kislánynak, de nem is felnőttnek. Talán tizenéves lehetett. Mintha... habozás csendült volna a hangjában. A lány ismét megszólalt: – Aggódtam miattad.

Corinne hallotta, ahogyan a lány elindul felé. *Számold meg a lépteit! Egy, kettő... négy, öt... nyolc, kilenc, tíz. Tízlépésnyire van az ajtó.*

– Ki az? – suttogta Corinne égő, száraz torokkal. – Miért?

Besüppedt mellette a matrac. De csak egy kicsit. Egy kis termetű lányról volt szó. Hűvös kezébe vette Corinne arcát.

– Lázás voltál – folytatta a lány. – Most már jobban vagy. Kérsz inni? Corinne bólintott.

– Igen, kérlek! Vízet!

– Hát persze – felelte a lány kedvesen.

Corinne ajkához illesztett egy bögrét. Egy fémbögrét. Nem üvegből készült. Az üveget szét lehet törni, és fegyverként használni, de itt ilyenről szó sem lehetett.

A víz végigsordogált Corinne torkán, és ő mohón szürcsölte.

– Még! – kérte.

– Később – felelte a lány, és gyengéden visszaengedte Corinne fejét a párnára. – Nagyon rosszul voltál.

– Ki vagy te? Vedd le a szemkötőt!

– Nem lehet. Sajnálom.

Úgy hallatszott, tényleg sajnálja.

– Miért nem? – kérdezte Corinne, és igyekezett megakadályozni, hogy a pánik átszivárogjon a hangjába.

– Mert nem szabad. Gondoskodhatok rólad. De nem vehetem le a szemkötődöt.

Corinne-on úrrá lett a kétségbeesés, előrevetette magát, és a láncát rázta.

– *Ki a franc vagy te?*

A matrac hirtelen megmoccan, ahogy a lány leugrott az ágyról. Suttogva válaszolt:

– Senki. Nem vagyok én senki sem. – Lépések zaja hallatszott, a lány egyre távolodott Corinne-től. – Később hozok neked egy kis levest.

– Várj! *Kérlek! Kérlek*, ne hagyj itt! Hol vagyok?

A lány egy kissé hezitált, mielőtt beletörődő hangon így felelt:

– Itthon.

– Nem. Én *nem* itt lakom. Hanem a kollégiumban. A King's College-ba járok.

– Nem ismerem az egyetemedet. Most... itthon vagyunk. Ez az én otthonom. És a tiéd is. Legalábbis egy darabig.

Legalábbis egy darabig? Édes istenem!

– De hol vagyunk?

– Nem tudom – válaszolta a lány egyszerűen, őszintén.

– Ki tudnál szabadítani?

– Nem. Nem. – A lány hangjában félelem csendült. – Nem tehetem.

De szerette volna megtenni. Corinne hallotta a hangján. Vagy csak kétségbeesetten szerette volna kihallani, és bebeszélte magának, hogy hallotta. De mindegy is, maga mellett kellett tudnia a lányt.

– Jól van – szólalt meg Corinne kedvesen. – Azt megmondod, hogy hívnak?

A lány csupán hosszas tétovázás után szólalt meg ismét:

– Mennem kell.

Kinyílt az ajtó, és Ari sikításaival telt meg a levegő.

– Kérlek! Mi történik a barátnőmmel? Ariannának hívják. *Mi történik veled?*

A válasz halk volt, és a fáradt, beletörődő hangtól Corinne-t ismét rettegés öntötte el.

– Tanítja.

– Mire tanítja?

– Arra, amit tudnia kell – felelte a lány. – Nagyon sajnálom.

Becsukódott az ajtó. Corinne várt pár másodpercet, mielőtt ismét megszólalt:

– Hé! Ott vagy? *Kérlek!*

De a lány otthagya, és Corinne magára maradt a sötétben.

Első fejezet

Mt. Carmel, Ohio

November 2., vasárnap, 17:45

—**C**SAK EGY ÉPÜLET. – Dr. Faith Corcoran a kormányt szorongatva kényszerítette magát, hogy a kérdéses házra pillantson, miközben lefékezett a Jeepel, és lassan gurult tovább. – Négy fal és a padló.

Elhaladt mellette, és makacsul előremeredt. Nem kellett ránéznie. Anélkül is pontosan tisztában volt vele, hogyan fest. Tudta, hogy háromszintes, sötét téglából és építőkövekből állt. Hogy ötvenkét ablakkal büszkélkedhetett, meg egy toronnyal, ami egyenesen a mennyország felé mutatott. Tudta, hogy a folyosó padlóját olasz márvánnyal fedték, hogy a széles lépcsősor elegánsan faragott korlátja mahagóniból készült, és hogy az étkezőben lógó csillár megannyi gyémántként fénylik. Úgy ismerte az épületet, mint a saját tenyerét.

És azzal is tökéletesen tisztában volt, hogy nem a négy faltól és a padlótól rettegett, hanem attól, ami alattuk húzódott. *A tizenkét lépcsőfoktól és a pincétől.*

Egy hajtűkanyarral megfordult, és megállt a ház bejáratánál. Tárgyilagosan megállapította, hogy gyorsabban ver a szíve.

– Teljesen természetes reakció. A stressz az oka. Elmúlik.

Beszéd közben azon gondolkodott, kit próbál meggyőzni. A rettegés apránként erősödött, az elmúlt két nap minden egyes kilométerével nő-tön-nőtt. Mire áthajtott a folyón, és beért Cincinnatibe, a mellkasába hasító fizikai fájdalom fokozódott. Fél órával később szinte már kapkodta a levegőt, ami egyszerre volt nevetséges és elfogadhatatlan.

– Az isten szerelmére, nőj már fel! – pirított rá saját magára.

Leállította a motort, kirántotta a kulcsot, és kiugrott a Jeepből. Fel-dühítette, hogy remegett a térdé. Az, hogy elég volt felidéznie a házat, és ennyi év után megint pontosan ugyanúgy érezte magát, mint amikor kilencéves volt.

Nem *kilencéves vagy! Harminckét éves felnőtt nő vagy, akinek többször is az életére törtek, mégis túlélte.* Nem *rettegsz egy régi háztól!*

Erőt merített a dühéből, és felszegte a fejét, hogy huszonhárom év óta először egyenesen az épületre nézzon. A ház... *Mintha alig változott volna,* gondolta, és már könnyebben lélegzett. *Régi és hatalmas. Nyomasztó.* Jócskán meglátszott rajta az idő vasfoga, ám még mindig lenyűgöző látványt nyújtott.

Azért tűnt réginek, mert *valóban* az volt. Több mint százötven éve állt az O'Bannion birtokon, és egy letűnt kort idézett. A háromemeletnyi téglá és kő óriásinak és sötétnek tetszett, és a torony szinte követelte, hogy a látogatók nézzenek fel rá.

Természetesen, Faith is engedelmeskedett. Gyerekként sosem volt képes ellenállni a toronynak. Ez mit sem változott. És maga a torony is ugyanolyan volt. Még mindig magányos, méltóságteljes hatást keltett, hiába voltak bedeszkázva az ablakai.

Ami azt illeti, mind az ötvenkét ablakot bedeszkázták, ugyanis az O'Bannion-ház huszonhárom éve üresen állt. És ez meg is látszott rajta.

A téglafalak viharvertek voltak ugyan, ám épségben maradtak, viszont Faith kedvence, a cirádás fadísztés megkopott és töredezetté vált. A tornác megsüppedt, a bejárati ajtó üvegét pedig több évtizednyi kosz fedte.

Faith óvatos léptekkel indult a csomókban meredező fűvön át a kapu felé. A kerítés kovácsoltvasból készült. Régimódi volt. Hosszas használatra tervezték, mint ahogyan magát a házat is. Bár a zsanérok elrozsdásodtak, a kapu könnyedén kinyílt. A házhoz vezető út feltöredezett, és a repedéseken gyomnövények dugták ki a fejüket.

Beletelt egy kis időbe, mire Faith csillapítani tudta heves szívdobogását, és csak utána lépett fel óvatosan a tornácra.

Nem, nem is a tornácra. A verandára. A nagymamája „verandának” hívta, ugyanis végigfutott az egész ház mentén. Régen mindig kiültek

limonádét iszogatni, ő és a nagyi. *És anya is.* Még azelőtt, persze. Azután már... nem volt több limonádé.

Nem volt már semmi. Hosszú ideig az égvilágon semmi.

Faith nagyot nyelve igyekezett megszabadulni a keserű szájjától, ám képtelen volt elhessegetni az anyja emlékét. *Ne gondold rá! Gondolj a nagyira, arra, hogy mennyire szerette ezt a vénséges vén házat! Borzalmasan szomorú lenne, ha így kellene látnia.*

Persze ő már többé nem látja sehogyan sem a házat, ugyanis meghalt. *És pontosan ezért vagyok most itt.* A ház és a benne található összes ingóság most már Faith tulajdonát képezte. Akár akarta, akár nem.

– Nem kell ideköltöznöd – biztatta magát. – Add el a birtokot, és mehetsz is...

De hová? Miami-ba nem megy vissza, az hétszentség! *Menekülsz...*

Jó hogy! Nyilván. Persze hogy menekülne. Épeszű ember felhúzza a nyúlcipőt, ha egy éven keresztül követi egy gyilkos hajlamú börtöntöltelék, aki egyszer már az életére tört.

Voltak, akik azt mondták, nem lenne szabad meglepődni a zaklatáson, gyakorlatilag ő hozta magát ilyen helyzetbe azzal, hogy alávaló, szexuális bűntetteket elkövető alakokat kezel. Néhányan azt állították, jobban érdeklik őt az elkövetők, mint az áldozatok.

De tévedtek. Fogalmuk sem volt, mennyit tett azért, hogy ezek a bűnözők többet senki mást ne bántsanak. Hogy mi mindent tett kockára ezért.

Peter Combs azért támadta meg őt négy évvel ezelőtt, mert úgy hitte, azért került vissza a börtönbe visszaesőként, mert Faith bemószerolta őt a pártfogó felügyelőjénél az elmulasztott terápiák miatt. Faith összeszerzett a gondolatra, mit tett volna vele a férfi, ha megtudja, hogy ennél sokkal nagyobb szerepet játszott az ismételt bebörtönzésében. De tekintve, hogy micsoda macska-egér játékot játszott vele Combs a szabadulását követő évben, és hogy a zaklatás mára négy gyilkossági kísérletre fajult... Lehet, hogy tudta. Talán rájött.

Faith a kabátzsebébe dugta a kezét, és végigsimított a Walther PK380-as hűvös csövén. Már négy éve ki sem tette a lábát nélküle az utcára. Miami rendőrségére nemigen számíthatott, úgyhogy a saját kezébe vette a biztonságának felügyeletét.

Észszerűen gondolkozott. Felkészült a legrosszabbra. De még így is félt. *Már annyira unom, hogy rettegésben élek.*

Hirtelen rádöbbsent, hogy lesütötte a szemét, úgyhogy harciasan ismét felemelte a fejét, és ránézett a házra. Igen, elmenekült, így van. Oda, ahol szinte pontosan ugyanannyira rettegett, mint ott, ahonnan elmenekült. Még mindig ugyanolyan örülségnek tűnt, mint akkor, amikor két nappal ezelőtt elindult Miamiból. De nem volt más választása. *Senki más nem halhat meg miattam.*

Telepakolta a Jeepet annyi cuccal, amennyi csak befért, és minden mást hátrahagyott, beleértve az elmeagyógyászati karrierjét és a nevét is. Hivatalosan is nevet változtatott, amit a bíróság titkosított, és így Faith Frye megszűnt létezni.

Faith Corcoran pedig tiszta lappal indult. Azt tehetett, amit csak akart. Nem volt senki Miamiában – se barát, se ellenség –, aki tudott volna erről a házról. Azt sem osztotta meg senkivel, hogy a nagymamája meghalt, így senki sem adhatta tovább Peter Combsnak ezt az információt. Eszébe sem jutna, hogy itt keresse.

Még új munkahelyet is szerzett magának – egy igazán földhözragadt állást Cincinnati egyik belvárosi bankjának HR-osztályán. A munkatársai unalmas, öltönyös emberek lesznek, akik egész nap kimutatásokat bújnak. Életében először minimálbért kap majd, és béren kívüli juttatásokban részesül. Ezek közül a legértékesebbnek a banki biztosíték bizonyul majd, ha véletlenül mégsem sikerült teljesen maga mögött hagynia Faith Frye-t.

Könnyed mozdulattal megérintette a nyakát. Bár a seb már réges-régen begyógyult, a heg ottmaradt, és örökké emlékeztette, mire képes az őt hajszoló férfi. De legalább életben maradt. Gordon nem volt ilyen szerencsés.

Ugyanannyi büntudat öntötte el, mint amennyi gyász, és alig kapott levegőt tőle. *Annyira sajnálom, Gordon!* Szerencsétlenségére a volt főnöke pont mellette állt, amikor záporozni kezdtek rá a golyók – a neki szánt golyók. A férfi felesége özvegy, a gyerekei félárvak lettek.

Nem hozhatta vissza Gordont. De megtehetett minden tőle telhető, hogy még egyszer ilyesmi ne történhessen meg. Ha Combs képtelesen a nyomára bukkanni, nem bánthatja sem őt, sem senki mást. Faith

nagymamájának a halála után volt hova menekülnie most, hogy annyira szüksége volt rá.

Igazi ajándék, hogy rászállt a ház. Nem utasíthatta vissza csak azért, mert egyben ez volt a legrégebbi rémálma is. Nagy nehezen elindult, és felmasírozott a maradék két lépcsőfokon a bejárati ajtóhoz. Kihalászta a kulcsot a zsebéből, hogy kinyissa az ajtót.

De nem sikerült. A harmadik próbálkozás után rádöbbsent, hogy a kulcs nem illik a zárba. A nagy ügyvédje nyilván rossz kulcsot adott neki.

Akkor sem tudott volna bejutni, ha valóban akarta volna. Ma legalábbis nem. Egy kicsit elszégyellte magát, hogy ennyire megkönnyebbült. *Gyáva nyúl vagy, Faith!*

Azt mondogatta magának, hogy csak egy napnyi haladékot nyert, holnap megkapja a megfelelő kulcsot. Ettől függetlenül felbátorította, hogy jelenleg képtelen bejutni.

Bekukucskált a bejárati ajtó koszos üvegén, és látta, hogy a helyiség tele van lepedőkkel letakart bútorokkal. A nagymamája csupán a kedvenceit vitte magával, amikor huszonhárom évvel ezelőtt beköltözött a városba. A többi Faithre hagyta.

Hosszú idő óta a leplek lerántásának a gondolata volt az első, ami valamelyest izgalomba hozta Faitht. A bútorok jó része múzeumba illő darab volt, legalábbis az anyja többször is ezt mesélte. *Egy nap ez mind az enyém lesz, Faith, és amikor meghalok, te öröklöd majd, úgyhogy jól figyelj! Ez az örökséged, és ideje értékelned.*

Az anyja hangjának emléke azonnal kioltotta az izgatottság szikráit. Mintha csak tegnap lett volna, amikor a szavak hallatán elöntötte a félelem. *De nem akarom az örökségemet, felelte. Nekem nem kell, ha te meghalsz, anya!*

Kedvesen meghúzta a copfját. *Ne butáskodj már! Még sok-sok évig veled leszek. Mire megkapod ezt a házat, annyi idős leszel, mint a nagy!*

A nyolcéves Faith szemében a nagymamája már őskövületnek számított. *Akkor rengeteg időm van még az örökségről tanulni, nem?* Szemforgatással rejtette el a megkönnyebbülését, erre tisztán emlékezett. Ahogyan arra is, hogy sokkal jobban érdekelt a szakácsnő fiának golden retrieverje, mint az ezüst teáskanna az édesanyja kezében. *Kimehetek játszani? Légysziiii!*

Az anyja egy kissé bosszús sóhajjal felelt: *Jól van. De ne koszold össze magad! Apád nemsokára visszaér a kocsival, és indulunk haza. De ha legközelebb kijövünk...* Az anyja mosolyogva rázta meg felé az ujját. *Végig-hallgatod a bevezetés a teáskannákba előadást, kisasszony!*

De amikor Faith legközelebb visszatért, már nem volt szó sem teáskannákról, sem semmi egyébről, ami boldogságra adhatott volna okot. Az anyja már nem volt közöttük, és az élete visszafordíthatatlanul megváltozott.

Faith kíméletlenül elhessegette az emléket. Bele fog örülni, ha folyton a múlttal törődik! Van elég baja most is, nem kell felszakítani a régi sebeket.

Csakhogy... ezt a sebet igenis fel kellett szakítani. Hogy aztán begyógyulhasson. Az óta a borzalmas nap óta egyszer sem járt itt. Sosem mondta el az anyjának, milyen dühös volt. Senkinek sem mondta el. Eltemette a dühöt, a fájdalmat és a félelmet, aztán továbblépett. Legalábbis ezzel hitegette magát. Huszonhárom évvel később még mindig fájt. Még mindig dühös volt. És még mindig félt.

Ídeje megbirkózni vele, Faith! Hajrá! Elszántan megkerülte a házat, nehogy meggondolhassa magát, és észre sem vette, hogy visszatartja a lélegzetét, amíg hangosan ki nem fújta.

Ott volt, az udvar sarkában. *Tisztes távolságra a háztól*, ahogyan a nagyfi fogalmazott. Valaki tisztán tartotta az elmúlt évek során, kigazolta és levágta a fűvet a bejárathoz hasonló kovácsoltvas kerítés mentén. Hát persze, a történelmi társaság, jött rá Faith. A nagyfi ügyvédje elmondta, hogy a helyi történelmi társaság fizette a történelmi látványosságának számitó O'Bannion temető gondozását.

Faith családtagjait ide temették, egészen Zeke O'Banniontól kezdve, aki az 1863-as shiloh-i csatában vesztette életét. Tudta, kik nyugszanak itt, emlékezett a történetükre, mert az ezüst teáskannákkal ellentétben ezt mindig is rettenetesen érdekesnek tartotta. Valódi emberek voltak, akik valódi életet éltek. Faith hűséges kiskutyaként követte az anyját, valahányszor az végigjárta a sírokat, segített gyomlálni, és csak úgy itta magába a felmenőiről szóló történeteket.

Faith megnyomta a kaput, és felhúzott szemöldökkel csodálkozott, amikor az nem engedett.

Lepillantott, és megértette, miért nem: lelakatolták. A nagy ügyvédje nem adott más kulcsot, úgyhogy addig sétált a kerítés mentén, amíg oda nem ért a legfrissebb, fekete sírkövel díszített sírhoz.

Dupla sírkő volt, és a bal oldali felirat megkopott a huszonhárom év alatt. *Tobias William O'Bannion*. Komoly, szigorú emberként élt az emlékeiben a nagyapja, aki minden egyes nap eljárt misére. *Valószínűleg azért, hogy meggyónhassa, ismét elvesztette a fejét*, gondolta Faith gúnyosan. Borzalmas természete volt az öregnek.

A fekete márvány másik felén díszelgő felirat friss volt, nemrégiben került oda. *Barbara Agnes Corcoran O'Bannion. Szeretett feleség, anya, nagymama. Filantróp.*

Ez nagyrészt igaz is volt. A nagy tényleg rengeteg jótékony szervezetet támogatott. És Tobias szerette őt a maga módján. *Én is szerettem.* Annyira, hogy az ő nevét vettem fel.

A legtöbb gyereke is szerette. Faith anyjának az öccse, Jordan egyetlen szó nélkül gondját viselte a haláláig. Faith anyja is odáig volt érte, bár abban nem volt biztos, hogy ebben mennyi volt konkrétan a szeretet. Jeremy, Faith másik, életben lévő nagybátyja viszont kérdőjelnek számított. Nem igazán tartották a kapcsolatot.

Faith nagymamáját egy igen szerény szertartás keretén belül helyezték végső nyugalomra Faith nagyapja mellé, csupán a pap és Jordan volt jelen – a nagymama kifejezett kérésére. A lány szerint ennek oka Tobias temetésében keresendő, ami ugyanis kész csataterré vált, és szétszakította az O'Bannionokat.

És az ő kis családját is, gondolta Faith, miközben elhaladt a következő öt sírkő mellett, amiket Barbara és Tobias még gyerekként elhunyt gyerekeinek emeltek.

A hatodik sírnál megállt. Pontosan ugyanolyan volt, mint a nagyszüleié, és a felirat éppolyan viharvert, mint Tobiasé. Nem csoda, hiszen egyszerűen vásárolták és vésették meg őket.

Az egyik oldal, az apjáé, hála az égnek, üres volt. A másikon iszonyú hazugság díszelgett.

MARGARET O'BANNION SULLIVAN
SZERETETT FELESÉG ÉS ANYA

– Szia, anya! – mormolta Faith. – Rég nem jártam itt.

Szinte válaszként érkezett az éles sikoly. Faith döbbenet körbefordult, de hiába kereste a hang forrását, nem látott semmit. Senki sem követte, ebben egészen biztos volt. Ha valakit ennyi ideig zaklatnak, az óvatossá válik.

Senki más nem járt arra. Csak Faith volt ott, a ház és a húszhektárnyi parlagon hagyott föld, ami a családé maradt. Megtapogatta a kabátzsebét, megnyugtatta, hogy fegyvert visel.

– Csak egy kutya vonyított – jelentette ki határozottan. – Semmi egyéb.

De az is lehet, hogy képzelődik, és viszonthallja a rémálmaimban kísértő sikoltást. *Tizenkét lépcsőfok és a pince*. Néha valóban sikított, amikor felébredt a rémálomból – és ez halálra rémítette a volt férjét, ami határozottan gyerekes elégedettséggel töltötte el Faitht. Charlie Frye járőr jóval többet érdemelt volna ennél azért, amit tett.

Faith anyja pedig még nála is borzalmasabban viselkedett az apjával.

– Apa sokkal jobbat érdemelt volna annál, mint amit tőled kapott. – Habozott, majd sziszegve folytatta: – Huszonhárom évig gyűlöltelek. *Hazudtam* érted. Hazudtam, hogy apa soha ne tudja meg, mit tettél. Úgyhogy ha bántani akartad, hát nem sikerült. Ha viszont engem akartál bántani, hát gratulálok! Tökéletesen csináltad.

Hirtelen rádöbbsent, hogy a legnagyobb bosszú talán az lenne, ha úgy élne, ahogyan az anyja mindig is akarta: a hatalmas ház úrnőjeként. Már majdnem elmosolyodott, ám ekkor bevillant, milyen kétségbeesett volt az apja, és ettől ismét dühössé vált.

Az apjáról eszébe jutott az ígérete. Vonakodva lefényképezte Margaret sírkövét a telefonjával, és elküldte az apjának. A férfi minden évben elzarándokolt a temetőbe, de nemrégiben stroke-ot kapott, és már nem tudott kimozdulni a házból. Faith megígérte, hogy lefotózza a sírt, és így az apja megbizonyosodhat az épségéről.

Rendben ideértem, pötyögte be. Minden rendben. Anya sírja...

Ujjai mozdulatlanra dermedtek, miközben a megfelelő szón gondolkodott, és elvetette az összes olyat, amivel megbántaná az apját, aki még mindig hitt a sírkőre vésett szavak valóságtartalmában. A „rendben van tartva” kifejezés igaz volt, úgyhogy végül azt írta. *Felhívlak a hotelből!*

Nem merte onnan hívni. Az anyja sírja előtt állva... Mindenképpen keserűség csendülne a hangjában. Nyelt egy nagyot, elküldte az üzenetet, aztán sóhajtván a Jeep irányába fordult. Ha nem jut be a házba, akkor ma már nincs itt dolga. Majd beugrik a hotel melletti Walmartba takarítószeréért, és korán lefekszik. Zsúfolt napja lesz holnap.

Mt. Carmel, Ohio

November 2., vasárnap, 18:05

A mozdulat kellős közepén, a levegőben megállt a keze, amikor villogni kezdett a plafonra erősített lámpa. *Mi a franc?*

Jelzett a riasztó. Valaki odakint járt.

– Bassza meg! – nyögte.

Nem lehetett a kertfenntartó. Hiszen pár napja nyírta le a fűvet! Valaki birtokháborítást követett el. Nőttön-nőtt benne a düh, és már-már kitörésközel állapotba került. Hogy merészel valaki idejönni? Pont *most* félbeszakítani őt?

Lepillantott az asztalán fekvő fiatal nőre. Nyitott szájjal hevert, és kétségbeesett arckifejezéssel zihált. Két kibaszott nap kellett hozzá, hogy eljusson vele eddig. Foggal-körömmel védekezett, de végül ő is sikítani kezdett.

Hihetetlenül magas fájdalomküszöbvel rendelkezett. Nagyon-nagyon hosszú ideig játszhatnak majd. De nem most. Valaki birtokháborítást követett el, és meg kellett oldania ezt a problémát.

Az a jobbik eset, ha az illető eltévedt, és iránymutatásért jött. Amikor rájön, hogy a ház lakatlan, elmegy. Ha viszont nem...

Elmosolyodott. Újabb játszótársat kap.

A biztonság kedvéért jó néhány centiméterrel arrébb rakta le a kést. Az asztalon fekvő nő okosnak és erősnek bizonyult. Egy kicsit túlságosan is okos és erős az ő ízléséhez képest, de ezt hamarosan orvosolja majd. A pillanat, amikor a foglyai ellenállása megtört, a pillanat, amikor rádöbbenek, hogy senki sem menti meg őket, hogy ő az uruk és parancsolójuk, ameddig csak kedve tartja... Elmosolyodott. A tökéletes elégedettség pillanata.

Becsukta maga mögött a kínzókamra ajtaját, és az irodájába ment. Bekapcsolta a laptopját, megnyitotta a kamerák képét. Végig arra számított, hogy egy ügynök lesz az, vagy valaki, aki eltévedt...

A monitorra meredt.

A látottaktól jó néhány másodpercre lefagyott.

Nem lehet. Egyszerűen nem lehet! És mégis. Ő volt az. *Idejött.* Ott állt a temető kerítésénél. Jéghideg tekintettel bámulta a sírköveket.

Hogy lehetséges ez? A kis, kék Prius teljesen összetört, látta a hírekben. Nem élhette túl. Tudom, hogy megöltem.

– Bassza meg! – suttozta.

Mint a mellékelt ábra is mutatja, mégsem sikerült megölnie. Átváltott a ház előtti terepet pásztázó kamerára, és ismét megdöbbsent. Egy élénkpiros Jeep Cherokee, tele dobozokkal.

Már vett is egy új kocsit, de legalább egyedül volt. *Heyles.* Egyszer és mindenkorra végez vele. De váratlanul kell rátámadnia, mert a hülye ribancnak fegyvere van. Nem engedheti, hogy használja. *Egyes-egyedül van odakint. Öld meg most!*

Visszakapcsolt a temetőt mutató kamerára, és ismét káromkodott egy sort. A nő kezében telefon volt, fényképezett. A lépcsőhöz rohant, és kettesével szedve őket felrohant. A hátsó ajtónál állt meg, és kilesett az ablakrészt takaró deszkák között.

Elkeseredett. Faith írt valamit, és végül még utoljára megnyomta a telefont.

Üzenetet küldött. Elküldte a rohadt képet.

Valaki tudni fogja, hogy itt járt. Nem ölheti meg most. Itt nem. *Itt egyáltalán nem.* A csalódottságba pánik vegyült. Nem kockáztathatott. Nem kockáztathatta meg, hogy a rendőrség errefelé kutakodjon, és beleüsse az orrát az ügyeibe. Vagy, ami még rosszabb, hogy a sajtó tegye meg ezt.

Keressd meg és öld meg, de ne itt! Óvatosan a bejárati ajtóhoz ment, és kinézett az ablakon. Hangosan dobolt a fülében a vér, miközben figyelte, hogy Faith beszáll a kocsiba, és elhajt.

Legszívesebben beugrott volna a furgonjába, hogy utánamenjen. Most rögtön végezni akart vele.

De nagy nehezen lecsillapította magát, és gondolkodni kezdett. Szeretett mindent eltervezni. Tudni, hogy pontosan mit fog csinálni a haj-sza különböző szakaszaiban. Túlságosan feldúlt volt – mindenki más így reagált volna, ha meglátja Faitht a temetőnél. Annyira biztos volt benne, hogy megölte. De nagyon is életben volt.

Hamarosan ezt a problémát is orvosolja.

Mély levegőt vett. Már kezdett lenyugodni. Ismét kézben tartotta a dolgokat. Máris jobban érezte magát. Aki feldúlt, az hibázik. A hibák felkeltik mások figyelmét, és úgy még drasztikusabb lépésekre van szükség. Mindezt a saját kárán tanulta meg.

Nem lesz nehéz megtalálnia. Elég hosszasan követte ahhoz, hogy tudja, milyen hoteleket szeret – és Faith még jobban ragaszkodott a szokásaihoz, mint ő. A Jeep azért meglepő választás volt. Főleg a piros szín. Nem igazán Faith stílusa, de lehet, hogy nem válogathatott, hiszen a régi autója totálkáros lett.

Majd kiszedi belőle, hogyan élte túl a balesetet, mielőtt megöli. Mert hogy *meg fogja ölni*. Megtalálja, elcsalja valahova, és *végez vele*, egyszer és mindenkorra. Senki sem keresné itt, ezen a helyen. *Az én házamban*. Senki sem tudhatja meg. Mindent elrontának. Mindent, amit eddig felépített. Amit féltve őrzött.

Elveszik a dolgaimat. Az én dolgaimat. Ez nem történhet meg. Gondold végig jó alaposan! Tervezz előre!

Összerezent a tenyerébe hasító hirtelen fájdalomtól, és észrevette, hogy elfehéredett az ökle, olyan szorosan markolta a kulcsait. Jobban feldúlták a törtétek, mint gondolta.

Ami... tulajdonképpen normális reakció volt. De valójában teljesen felesleges. *Ugyanolyan nő, mint a többi*. Könnyedén felülkerekedhet rajta. Amikor megtalálja, Faith megbánja, hogy valaha is fenyegetést jelentett rá.

Csakhogy... Faithen nem volt olyan egyszerű felülkerekedni. Már túl sokszor próbált meg végezni vele. Túlságosan óvatossá, zárkózottá vált. Nem lesz figyelmetlen. Keményebben kell majd dolgoznia azért, hogy a megfelelő helyre csalja őt. *És ha nem sikerül elég messzire csalnom? Ha visszajön ide? Ha megpróbál bejönni?*

Akkor itt kell megölnie, de ez egyben azt is jelenti, hogy iderajzanak majd a zsaruk.

Elveszik a dolgaimat.

Mély levegőt vett, majd kifújta. Nem hagyta, hogy eluralkodjon rajta a pánik. Nem fogja elveszíteni a dolgait. Ha kell, majd elviszi őket máshová. Mindegyiket.

Többé semmit sem vesznek el tőlem! Sem most, sem máskor.

Mt. Carmel, Ohio

November 2., vasárnap, 18:20

Amikor Faith rákanyarodott a betonútra, bediktálta a telefonjába a tenivalók listáját. A listák segítettek az ép elméje megőrzésében, nélkülük nem sikerült volna ilyen hihetetlenül rövid idő alatt maga mögött hagyania Miamit Faith Corcoranként. Nem sikerült volna maga mögött hagyania Faith Frye-t.

Az anyja halála után megtanulta, hogy a listák varázserővel bírnak, akkor, amikor az apja a pohár fenekén kereste a megnyugvást. Neki kellett vezetnie a kis háztartásukat, pedig még csak kilencéves volt. A listák mentették meg őt.

Holnap elmegy a nagymamája ügyvédjéhez, hogy elkérje a megfelelő kulcsot, aztán felhívja a közműveket, és visszakapcsolatja az áramot és a vizet. Vezetékes telefonra is szüksége lesz, nem valami jó a térerő odakint...

Jaj, ne! Összeszorult a gyomra, amikor rádöbrent, mit felejtett el. *A mobil. Basszus!* Lebámult a kezében szorongatott készülékre. Megváltotta a nevét, a lakcímét, új jogosítványt és bankkártyákat kért, de a telefonszámáról megfeledkezett.

Felbosszantotta a dolog. Hogy felejtkezhetett meg a telefonjáról? Nem elég, hogy még mindig a régi nevén van a szerződés, gyakorlatilag ország-világ tudtára adta vele a tartózkodási helyét.

Lefékezte a Jeepet az út közepén, és kihúzta a kártyát a telefonból. Holnap majd vesz egy másikat. Egy lenyomozhatatlant, mint amilyen a börtönviselt betegeinek van.

Aztán, ha mindent lehúzott a listáról, visszamegy a házhoz, hogy nekilásson a nyilván hatalmas munkának bizonyuló rendrakásnak. *Nem is. Nem a házhoz mész vissza. Hanem a házadhoz. Jobb, ha hozzászoksz, és legközelebb már könnyebb lesz bemenni.*

Nyugi! Peter Combs Miamiban maradt. Senki sem követ. Senki sem próbál az életedre törni. Nincs mitől félned itt.

Mt. Carmel, Ohio

November 2., vasárnap, 22:15

Arianna Escobar levegő után kapkodva tért magához, aztán visszafojtotta a lélegzetét, és hallgatózott. Nem volt semmilyen nesz. Ha ő is a helyiségben volt, akkor nem vett levegőt. Addig várt, amíg már képtelen volt tovább levegő nélkül megmaradni. Kiszökött belőle a levegő, és vele együtt egy nyögés. Nagyon igyekezett, hogy ne nyögjön.

Imádkta, amikor nyöszörgött, ezt már megtanulta. Azt pedig még jobban, amikor kínjában sikoltozott.

A legelején elhatározta, hogy egyiket sem fogja hallatni. Nem kapja meg, amit akar!

De bántani kezdte. Nyöszörgés hagyta el összeszorított ajkait. Késekkel és... Ismét felnyögött. Addig csikorgatta a fogát és harapta a nyelvét, amíg már képtelen volt tovább elviselni a fájdalmat. Akkor aztán sikítani kezdett, amit a férfi nagyon élvezett.

Csak sikított és sikított, amíg meg nem fájdult a torka. Aztán a férfi hirtelen abbahagyta, és motyogva hátrált tőle. Otthagyta. Hallotta, hogy becsukódik mögötte az ajtó. Mikor is történt ez? Nem tudta pontosan. Csupán a szemkötője széleinél beszökő fénycsíkokat látta. De mintha fényt látott volna odafentről, mielőtt a férfi megdermedt és káromkodni kezdett.

Vissza fog jönni. Mindig visszajön. Eleinte még imádkozott, hogy valaki megmentse. De senki sem jött. Most már a gyors halálért imádkozott.

De nem úgy tűnt, hogy a férfi ezt tervezi. Bárki is volt az. Úgy tűnt, minél inkább el akarja nyújtani. Ki akarta élvezni. Mindig ezt hajtogatja. Hogy „ki akarja élvezni”.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A legrosszabb az egészben az volt, hogy nem tudta, mi van Corinne-nal. Az utolsó, amire emlékezett, az volt, hogy belökte Corinne-t a furgonja hátuljába, viszont egyszer sem hallott mást sikoltani, mióta felébredt. Csak a saját sikolyai törték meg a csendet.

Remélem, Corinne-nak sikerült megszöknie! De nem hitte, hogy így történt. Corinne teljesen kábult volt, amikor a férfi belökte őt a furgonba. Mintha már halott lenne.

Az ajtó halkán becsukódott, mire Arianna megfeszült. *Citrom.* Citromillatot érzett. A lány volt az. Megint.

– Segíts! – könyörögte Arianna reszelős hangján, megtörten. – Kérlek, segíts!

A lány végigsimított az arcán egy nedves törülközővel, és letörölte az ott lévő izzadságot és vért. Meg a könnyeket. Arianna mindháromat hullatta.

– Sajnálom – suttogta a lány. – Annyira sajnálom!

Arianna ismét megrántotta a kötelet.

– Oldozz el! Kérlek! Téged is kiviszlek. Megígérem!

A lány lassan beszívta a levegőt, és még mindig Arianna arcát tisztogatta.

– Nem mehetek el innen.

– Ki szerint? Magammal viszlek. Kérlek! Te vagy az egyetlen reményem.

– Sajnálom.

A lány megdermedt, és Arianna lépteket hallott a rájuk telepedő csendben.

Kinyílt az ajtó. Arianna hallotta, hogy a lány légzése felgyorsul.

– Cs-csak m-megtisztogattam – dadogta. – Ahogyan mondtad.

Hangos csattanás hallatszott, ahogyan a férfi keze a lány arcához ért.

– Beszéltél velem. Megmondtam, hogy ne beszéljess velem! Megmondtam, hogy egyikükkel se beszéljess, de volt merszed ellenszegülni. Szeress egy üres dobozt a konyhából, és pakold össze a holmimat! A sajátodat is!

A lány nem felelt. Arianna visszafojtotta a lélegzetét. *Elmegy? Miért?*

De nem számított. Az viszont igen, hogy ha elmegy, és magával akarja vinni, akkor el kell oldoznia. *Esélyem nyílik a szökésre.*